

COMMEMORACIÓ DE TOTS ELS FIDELS DIFUNTS
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
2 DE NOVEMBRE DE 2018
Mac 12, 43-46; 2C 5, 6-10; Lc 12, 35-40

Estimats germans i germanes:

Quan la mort ens arrabassa alguna persona estimada, experimentem uns sentiments d'impotència, de buidor, de desconcert, una sensació de pèrdua per sempre: ja no sentirem més la seva veu, ja no podrem comptar amb el seu somriure,... i el buit envaeix el nostre interior; i alguns ho viuen com una sensació d'injustícia, sobretot si la persona és jove. A l'altre extrem, en canvi, sovint experimentem la indiferència davant la mort de persones llunyanes, en les pasteres del Mediterrani, en les sabanes de l'Àfrica o en les zones de marginació de les grans ciutats. Però la mort és la mateixa per a tots, encara que uns la puguin viure acompanyats del caliu dels qui els estimen i d'altres en la solitud més pregona.

Avui, l'Església recorda tots els difunts i prega per ells. Vol que arreu de la terra ens recordem de les nostres persones estimades, dels qui han viscut la fe cristiana i de tots els qui han sortit d'aquest món, la fe dels quals només Déu ha conegut (cf. Preg. Euc. IV). Vol que pensem en ells amb una mirada de fe. I, per tant, no com si haguessin deixat d'existir. Sinó com a germans nostres que viuen en una altra dimensió, inaccessible els nostres sentits corporals però que continuen essent-nos properes. Nosaltres els estimem i ells ens estimen. I el fet de pregar per ells ja ens diu indirectament que els cristians creiem que continuen vivint i demanem que el Senyor els tingui en el seu regne de llum i de pau. Altrament, aquesta pregària per ells no tindria cap sentit, només seria un consol subjectiu per a nosaltres.

La Paraula de Déu que hem escoltat insisteix precisament en aquest fet. La mort no és l'anorreament de la persona, no és el final de la seva existència. Sinó el lllindar, dolorós per la separació que suposa, que mena a una altra manera de viure. Ja a l'Antic Testament havien intuït aquesta realitat que només esdevindria palesa en Jesucrist. Ho hem pogut escoltar a la primera lectura. Parlava de la mort com d'un adormir-se i, per tant, creient que aquella situació és momentània perquè després els difunts es despertaran. I que els qui s'hauran adormit mantenint-se fidels al Senyor tindran *una recompensa magnífica*.

Semblantment el salm responsorial, també des de la perspectiva de l'antic Testament, expressava aquesta mateixa intuïció d'una vida més enllà de la mort. El salmista deia que continuaria *caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor*, perquè *al Senyor li dolidria la mort dels qui l'estimen. Li dolidria* perquè ell estima cada persona que ha creat amb un amor encara més gran del que el puguem estimar nosaltres.

La fe, però, en una vida després de la mort ha quedat revelada després de la mort i la resurrecció de Jesucrist. En aquest sentit, sant Pau afirmava, a la segona lectura, que *el nostre cos serà destruït,... però que al cel tenim un altre estatge que és obra de Déu i etern*. Per això, davant la mort, deia que se sentia molt coratjós a causa de la fe en Jesucrist i del que ell li ha promès per a després de la mort: participar de la resurrecció de Jesucrist en una vida per sempre.

És amb aquesta esperança que ens dóna la Paraula de Déu que avui preguem pels difunts. Tal com deia, encara, sant Pau, al final de la vida tots *hem de*

comparèixer davant el tribunal de Crist. Per això preguem, perquè el Senyor que és tot misericòrdia, en el judici sigui, pels mèrits de la seva creu, misericordiós amb els difunts i amb nosaltres quan sigui l'hora. Ens dona confiança per pregar així la bonesa de Jesús envers els petits, els febles, els pecadors manifestada en l'Evangeli. Preguem, doncs, perquè tots els difunts puguin fruit de la *recompensa magnífica*, puguin caminar *entre els qui viuen a la presència del Senyor*, trobin una estança a la vida per sempre.

Aquesta pregària d'avui té presents d'una manera particular els nostres familiars i amics, i totes les persones que hem estimat. En la nostra comunitat recordem els dos germans nostres que ens han deixat des de la darrera commemoració dels fidels difunts, els PP. Joan Carles Elvira i Alexandre Olivar. Els encomanem a Déu, al qual es van consagrar com a monjos en el seguiment de Jesucrist fins a la mort. Però, a més, el nostre cor s'eixampla i té presents per portar-los a la pregària tots els qui han sortit d'aquest món.

La celebració d'avui, a més, ens porta a pensar en la nostra mort. No sabem quan, però sabem que tard o d'hora la nostra vida a la terra s'acabarà. Hi hem de pensar des de la fe en la Paraula de Déu que hem escoltat. També nosaltres estem cridats a continuar *caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor*.

L'Evangeli que hem escoltat ens cridava a viure de tal manera que ens preparem a afrontar la mort: *estigueu a punt..., sempre vetllant... perquè no sabeu ni el dia ni l'hora* (cf. Mt 24, 44). Però no és una crida amenaçant. Al contrari, la imatge que Jesús fa servir és la d'esperar activament el Senyor al seu retorn *de la festa de noces* per obrir-li *la porta* de la pròpia existència *tan bon punt trucarà*; fent-ho així --diu encara Jesús-- *ens farà seure a taula i ell mateix passarà a servir-nos d'un a un*. En altres paraules: Jesucrist, després de les seves noces amb la humanitat viscudes en la seva Pasqua de creu i de resurrecció, vol venir-nos a buscar *un a un* al terme de la nostra existència a la terra per oferir-nos la seva vida immortal, en el Regne de la vida, de la joia i de la fraternitat a la presència lluminosa del Pare. Perquè pugui ser així, insisteix a dir-nos que vetllem, qui visquem segons la seva Paraula, que l'estimem com s'estima *l'espòs*.

Ara, tal com deia sant Pau a la segona lectura, creiem en el Senyor sense veure'l. I aquesta fe viscuda en l'amor ens porta a voler *ser-li plaents*, conscients que haurem de *comparèixer davant el tribunal del Crist* per ser-hi jutjats de com hem estimat. Un judici que, si vetllem en la nostra vida i ens hi preparem vivint en fidelitat, pot convertir-se un encontre amb *l'espòs* de la humanitat que és Jesucrist.

En l'Eucaristia que celebrem, el Senyor ens serveix *un a un* amb el do dels seu Cos i de la seva Sang i ens ofereix una penyora de superació de la mort. Un do tant gran demana la nostra correspondència en el concret de cada dia. Així, un cop traspassat el llindar d'aquest món, podrem *caminar per sempre entre els qui viuen a la presència del Senyor*.